

mного spremstva Arhitektura, perspektiva, stafaža, sploh vsa kompozicija do zadnje malenkosti — psiček, papiga, drevo — diha značaj Tiepolove umetnosti. Tudi barve so popolnoma Tiepolove. To so vzroki, da je sliko najverjetneje pripisovati Tiepolu, čeprav iz zunanjih razlogov sedaj še ni lahko dognati, da je res Tiepolov umotvor. Žal, da je slika, zlasti leva temnejša stran, slabo restavrirana.

Na sejm u (str. 601.) je slika iz dalmatinskega življenja. G. Ivan Grohar je krepko zadel dalmatinske narodne tipe in podal dobro podobo iz tamošnjega življenja.

Prizor skatoliškega shoda (str. 617.) kaže del navzoče množice. Ravno kar se je začela sv. maša, ki jo služi prevz. g. knez in nadškof goriški dr. Frančišek Sedej v pokriti lopi spredaj. Okoli so galerije — krasno obraščeni hodniki „alojzijeviski“. Fotografija je povzeta pred dohodom Dolenjcev, ki so napolnili še preostale prostore. Tu se je vršilo veliko zborovanje dne 26. avgusta. Drugi slovesni shodi so se vršili v veliki dvorani hotela „Union“.

Spomenik Viktorja Emanuela v Rimu (str. 632.). „Zedinjena Italija“ se je poslavila z neštivilnimi spomeniki. Po Italiji kar mrgoli Garibaldijev, Cavourjev in Viktorjev Emanuelov, kakor bo zdaj na Nemškem že kmalu v vsakem kotu stal kak Bismark. V Rimu pa hočejo Italijani sami sebe prekositi. Mnogo milijonov lir so zabili že v tla, podrli cele vrste hiš, da dobé prostora za spomenik, ki naj bo „največji na svetu“. Sicer Viktor Emanuel I. gotovo ni bil največji veleum ali vladar, a ta spomenik naj služi predvsem megalomaniji mlade Italije, in za to ni škoda nobenih stroškov. Ker je manjkalo denarja, je zgradba spomenika mnogo let skoro stala, zdaj pa napovedujejo, da ga dogradé v treh letih. Načrt je res krasen in kaže klasičen okus, kakršnega dandanes čisto pri spomenikih pogrešamo. Model, po katerem je posneta naša fotografija, je zgorel letos na milanski razstavi. Ne vemo, koliko časa bo ta spomenik „največji“ na svetu. Amerikanci gotovo ne bodo dolgo pustili Italijanom tega veselja.

Z letošnjih vaj avstrijske mornarice podajemo sliko nekaterih avstrijskih vojnih ladij. Teh vaj bi se udeležil cesar osebno, da ni bil zadržan, in je namestu njega prišel nadvojvoda Fran Ferdinand. Ta se je udeležil potem vojaških vaj pri Trebinju (str. 637), ki ga zovejo „vrt Hercogovine“.

V Kvarneru se klatijo semtertja orjaški somi, ki postanejo lahko nevarni tudi kopališčnikom, ako pridejo blizu obrežja. Naša slika str. 640 nam kaže takega morskega roparja, ki so ga nedavno ujeli blizu Reke hrvaški ribiči.

882

Jaroslav Vrchlický je izdal novo pesniško delo *Píseň o Vinetě*. Iz starih povesti o mestu Vineti je stkal avtor krasno poetično celoto. Z veliko plastiko je utelesil kos starega sveta z vso njegovo le-

poto in z vsem sijajem. Celo dejanje je dramatično ter polno pisanih detajlov. Češka kritika se izraža o tem delu zelo simpatično.

Václav Petrá, češki pisatelj, je umrl dne 10. avgusta v Pelhřimovu. Svoje ime je proslavil v literaturi češki z dolgo vrsto prevodov, zlasti del Kiellandovih, Pontoridanovih, Carlenove, Ohneta in velikega števila drugih avtorjev iz raznih literatur. Tudi iz češčine je prevedel nekoliko primerov v nemščino, tako n. pr. Heritsove novelete in nekatera dela Karoline Světle. Václav Petrá je služboval dolgo kot vesten srednješolski profesor v Budjejevicah, v Klatovih in slednjič v Pelhřimovu. Zato je tudi večinoma prevajal dela s pedagoško tendenco.

Dr. Jaroslav Goll, odlični češki zgodovinar, profesor na češki univerzi, je dovršil 60. leto svojega plodovitega in zelo zaslužnega življenja. — J. Goll se je porodil 11. julija 1846 v Hlumci nad Cidličino. Svoje študije je dovršil v Pragi. Najprej je bil profesor na srednji šoli v Mladí Boleslavi, od l. 1874. je bil profesor na češko-slovanski trgovski akademiji v Pragi, kjer se je hkrati habilitiral na univerzi za splošno zgodovino. L. 1885. je postal reden profesor na češki univerzi. V mladih letih je objavljaval pesniške prevode pesnikov francoskih, poljskih in laških: pozneje je nastopil z izvirnimi pesniškimi spisi. Zbirka njegovih „Basni“, ki jo je izdal l. 1874. mu je zagotovila trajno mesto v zgodovini češke literature. Isti čas je bil tudi urednik mesečnika „Květy“ obenem s Sv. Čechom in Serv. Hellerjem. Potem je Goll začel bolj temeljito proučevati češko zgodovino in po natančni pripravi na univerzah v Göttingu in v arhivih v Berlinu in Haagu je začel pisati češko zgodovino iz dóbe tridesetletne vojske. S svojimi spisi se je Goll postavil na stališče zgodovinskega kritizma in po svoji globokosti je postal znana avtoriteta te znanstvene stroke. Čehi dozdaj niso še imeli toli temeljitega zgodovinarja takozvane „češko-bratske“ dóbe, kakršen je prof. Goll. Svoje spise je dr. Goll objavil v raznih domačih in tujih znanstvenih zbornikih.

Frančišek Bartoš, moravski folklorist, je pred nedavnim umrl v svojem rojstnem kraju, Mlaticu pri Zlinu na Moravskem. Umrl je po daljši mučni bolezni baš v tem času, ko je češka akademija v Pragi je razpošiljala njegovo zadnje monumentalno delo „Slovník dialektický“. Filologija in folkloristika sta izgubili v Bartošu neumornega in nadarjenega dalavca. — Fr. Bartoš se je porodil 16. marca 1837 v Mlaticu na Moravskem. Ko je dovršil gimnazijo, je šel na dunajsko univerzo, kjer je študiral klasično filologijo in češčino; njegova profesorja sta bila poleg drugih Bonitz in Miklošič. L. 1863. je postal profesor na nemški gimnaziji v Strážnici, kmalu potem v Tešinu in Brnu. Leta 1888. je bil imenovan za ravnatelja II. češke gimnazije v Brnu. Neštevilna je vrsta njegovih del in spisov. Kar kje drugje opravljajo cela učena